

at ogsaa Forretningsverdenen og Erhvervs-
livet er fuldt betrygget paa samme Maade
som de Interesser, Lovforslaget nærmest
har for Øje.

§§ 3 og 4 i Lovforslaget handle om,
hvem Afleveringspligten paahviler, og om
Ansvaret for Ikke-Opfyldelse af den. Lov-
forslaget gaar i saa Henseende ud fra, at
det er Bogtrykkeren og Bogtrykkeren alene,
hvem Ansvaret paahviler. Det kunde nu
være og var ogsaa ved første Behandling
Genstand for nogen Forhandling, om man
ikke i lige Linie med Bogtrykkeren eller
Kunsttrykkeren eller i alt Fald subsidiært
burde inddrage Forlæggeren under den
personlige Ansvarspligt. Udvalget er kom-
met til den Overbevisning, at det er rig-
tigt her at følge Lovforslaget, der i Over-
ensstemmelse med den gældende Ret læg-
ger dette Ansvar alene paa Bogtrykkeren
og ikke tillige, enten i lige Linie eller sub-
sidiært paa Forlæggeren. Udvalget fore-
slaar derfor ingen Ændring i Hovedbestem-
melsen om dette Punkt, som indeholdes i
§ 3. Men foruden dette personlige Ansvar,
dette Ansvar, der lægges paa Bogtrykkeren
og paa ham alene, hjemler Lovforslaget
tillige i § 4 Bibliotekerne Ret til at ud-
tage Frieksemplarer, der ikke ere afleve-
rede, som Ejendom i Bogtrykkerens Bo.
Her kan det have praktisk Betydning, at
man ved Siden af det personlige Ansvar,
man kan gøre gældende, tillige har en
Ret, der kan betegnes som et Ejendoms-
krav. Dette finde vi fuldstændig rigtigt,
og det er ogsaa i Overensstemmelse med
den gældende Ret, at Bibliotekerne her
have den dobbelte Garanti, Retten til at
drage personligt til Ansvar og Ejendoms-
kravet, men vi have ment, at dette sidste
kunde og burde udvides til Forlæggeren og
hans Bo, naar det Tilfælde indtræder, at
Bogtrykkeren mod sin Pligt har afleveret
hele Oplaget til Forlæggeren. I dette Til-
fælde kunne Bibliotekerne benytte deres
Ret til at drage Bogtrykkeren personligt
til Ansvar, men vi finde det naturligt, at
de ved Siden deraf kunne henvende sig til
Forlæggeren og forlange Eksemplarerne
udleverede hos ham som deres Ejendom,
saa at han — der er ganske sikkert kun
faa Forlæggere, der vilde gøre det — ikke
skal kunne gnide sig i Hænderne og sige:
Der fik jeg Bibliotekerne narret, jeg be-
holder Bøgerne og henviser dem til Bog-
trykkeren, hvad der muligvis er ganske
illusorisk. Ved at udstrække Ejendoms-
kravet til dette Tilfælde, mener Udvalget,
at det ikke kommer i Strid med det Hen-
syn, som i øvrigt har motiveret Reglen

om, at Ansvaret hviler paa Bogtrykkeren
personlig, thi Bogtrykkeren vil ikke i nogen
Henseende faa sit Ansvar lettet derved, at
Bibliotekerne tage deres Eksemplarer hos
Forlæggeren. Ved Siden deraf vil det
være Bibliotekernes naturlige Opgave og
Pligt alvorligt at indskærpe Bogtrykkerne
deres Afleveringspligt, saa at de ikke over-
give Oplaget helt og holdent til Forlægge-
ren uden at fyldestgøre denne, og i Til-
fælde af Ikke-Opfyldelse at drage dem
personligt til Ansvar, som Loven hjemler.

§ 5, som taler om de Bestemmelser,
Ministeriet kan træffe til Lovens Gennem-
førelse, have vi foreslaaet at give en noget
anden og væsentlig fyldigere Affattelse,
idet vi have ment, at det var rigtigt her
særligt at henlede Opmærksomheden paa
enkelte Punkter, som disse Ministeriets
Bestemmelser bør omfatte. Til de Punkter,
som vi mene, det vil være rigtigt, at Mi-
nisteriet særligt fastsætter, hører for det
første Øvrighedens Pligt til at yde Biblio-
tekerne al fornøden Bistand til Gennem-
førelse af Loven, thi Bibliotekerne ere ikke
saaledes situerede, at de uden saadan Bi-
stand kunne udøve fornøden Kontrol med,
at de gældende Bestemmelser overholdes,
og at Samfundets Interesser altsaa vare-
tages. Dernæst er der et andet Punkt,
som vi mene bør gøres til Genstand for
ministeriel Bestemmelse, navnlig til Op-
lysning for Trykkeren, nemlig det Om-
raade, hvor Afleveringspligten ikke vil blive
gjort gældende. I saa Henseende er det
af Vigtighed, at ikke alt bliver overladt til
et Skøn fra Bogtrykkerens Side, men at
han har en bestemt Instruktion og be-
stemte Angivelser at holde sig til. Der er
nemlig en Mængde Tryksager, som i og
for sig falde ind under Lovens Ord, men
som der ikke vilde være Mening i at for-
lange afleverede, idet Bibliotekerne ikke
have nogen Interesse i at faa dem, da de
kun ville volde dem Besvær, og med hvis
Aflevering paa den anden Side heller ikke
Trykkerne kunne ønske sig besværede.
Dertil hører en Mængde i det daglige Liv,
særlig i Forretningslivet, forekommende
Tryksager, med Hensyn til hvilke alle ere
enige om, at de ikke bør inddrages under
Afleveringspligten. De blive heller ikke
nu afleverede, idet der har uddannet sig
en Praksis i denne Henseende, men over
for en ny Lov er det af Vigtighed, at denne
Praksis bliver udtrykkelig stadfæstet, og
at Grænsen bliver saa bestemt fastslaaet,
at Tvivl, som er det værste, der kan op-
staa i disse Forhold, bliver afskaaret.

Med Hensyn til selve Bødestemmelsen